

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 16

V Žatci 7. dubna 1950

Cena 3 Kčs

Pokoj vám

Pokoj vám — je nejkrásnější velikonoční pozdrav, vyjadřující odvěkou touhu lidstva, projevovanou zvláště o svátcích Vzkříšení. Neboť pokoj a mír jsou těmi hodnotami, které mají pro lidský rod nedocenitelný význam, poněvadž podmiňují život, budování a vývoj. A dnes mnohem více než kdykoliv jindy.

I letos zaznívá velikonoční pozdrav pokoje a míru světem. Někde poctivě a upřímně, jinde falešně a pokrytecky. Někde je podepřen skutky a důkazy, jinde je maskován planými slovy a nabubřelými frázemi.

A to bohužel právě tam, kde o sobě tvrdí, že plní odkaz křesťanství a vůli toho, kdo jako první tento pozdrav pokoje pronesl ke svým následovníkům.

Dnes již víme, že nestačí pozdrav pokoje, aby byl uhájen mír. Proto všechno pokrokové a mírumilovné lidstvo se semklo do jednoho šiku na obranu míru a aktivně se účastní boje o jeho zachování. A svátky Velikonoční jsou vždy zvláštní příležitostí ke zdůraznění tohoto pevného odhodlání.

Mnohým z nás se snad zdá, že v tomto velikém, světovém zápase o mír se stává bezvýznamným usilování jednotlivce nebo skupiny lidí či dokonce jednoho národa. Není tomu tak a právě naopak velmi záleží na tom, s jakou intenzitou a uvědoměním jednotlivec, společnost nebo národ věc míru hájí.

Jsem pevně přesvědčen, že mezi námi, kteří jsme tíhu války nesli na svých bedrech, není nikoho, kdo by chtěl novou, ještě hroznější světovou katastrofu. Víme však, že je mezi námi poměrně málo těch, kteří vystupují aktivně na obranu míru. Proto je třeba, abychom si uvědomili, že nestačí jen mír si přát, ale že je třeba vždy, všude a při každé příležitosti o mír bojovat a pracovat.

Bude-li pozdrav pokoje mírového láboru lidstva podpořen nezlomným a neochvějným odhodláním každého jednotlivce postavit se důrazně proti všemu a všemu, co by mír ohrožovalo, budou jeho rušitelé demaskováni, izolováni a jejich zločinné plány zmařeny. Proto všichni do řad činných obránců míru. Boj o mír je boj o budoucnost a štěstí všeho lidu. J-ca.

Do boje za mír, za šťastný domov pracujících

S velikonočními je spjata tradiční slavnost velikonočního Míru, kdy dvěma minutami ticha uctíváme památku všech obětí válek. V minulých letech se tato slavnost omezovala jen na ústřední shromáždění představitelů politického a kulturního života v Praze, které na Bílou sobotu pořádá Československý Červený kříž. Také letos bude tato tradice velikonočního Míru zachována, ale nebude u nás již jen oficiálním pietním aktem, ale bude velikou demonstrací bojové síly obránců míru, kteří si pro letošní rok zvolili heslo: „Do boje za mír, za šťastný domov pracujících“. Tato velikonoční mírová akce bude letos u nás projevem vůle všech pracujících posílit věc míru ve světě svou budovatelskou prací v závodech i na vesnici, v úřadech i ve školách.

Různým parlamentům světa bylo počátkem t. r. předloženo pět poža-

давků Světového výboru obránců míru, které mírumilovný lid ve svých resolucích tak spontánně schválil. Ale ne všechny parlamenty projevily ochotu je projednat a k nim se vyslovit. Před delegacemi Světového výboru obránců míru byly dveře parlamentů zavírány jako před nevítaným hostem a jako takové byly mírové delegace dokonce ze země vykázaný. Byl to však Sovětský svaz, který delegaci obránců míru se všemi poctami a vážností přijal a pak země lidové demokracie, jejichž parlamenty schválily resoluce svého lidu. Ve světě je ještě mnoho zemí, jejichž parlamenty dosud nezaujaly stanovisko k otázce boje proti válce, přestože mírumilovný lid kategoricky žádá, aby se představitelé všech států k nim vyjádřili.

Třetí zasedání Světového výboru obránců míru, které se konalo ve

dnech 15.—19. března ve Stockholmu, zhodnotilo tuto mřovou akci a konstatovalo, že mřové hnutí po celém světě se rozrůstá do značné šíře a že se za necelý rok od ustavujícího pařížského sjezdu podstatně změnily i metody boje za mř. Dnes již není jen otázka pořádní manifestací za mř, neboť boj o mř přešel v kapitalistických zemích na konkrétní formy, zvláště tam, kde dělníci na svých pracovištích odmítají vyrábět zbraně, nebo je dopravovat do zemí, kam Amerika je v rámci útočného Atlantického paktu posílá.

Československý lid, stejně jako národy Sovětského svazu a zemí lidové demokracie, je šťasten, že si právo na boj za mř nemusí teprve na svých vládách dobývat jako pracující v kapitalistických zemích, kde proti nim jsou při mřových manifestacích posílány ozbrojené jednotky vládní moci. Tato skutečnost nás však zavazuje, abychom vynaložili všechny své síly k mobilisaci lidí dobré vůle celého světa, aby i jejich boj za mř a svobodu národů byl dobojován vřtězně až do konce. Naše budovatelské úspěchy na cestě k socialismu budou posilou a nadějí ostatním stoupencům mřu, kteří nesou hlavní tíhu boje za mř a svobodu v kapitalistických zemích.

Úkoly Československého svazu žen

Československý svaz žen, který se ustavil na celostátním slučovacím sjezdu v Praze ve dnech 31. března až 2. dubna vyzdvihne v mře mnohem větší než dosud význam práce československých žen.

Nový svaz bude mít své místní odbočky po celé republice, jak v českých zemích, tak na Slovensku. Se Svazem žen budou úzce spolupracovat ženy Sokola, pracovnice Československého Červeného kříže, Sdružení rodičů a přátel školy a j. V každé obci bude důvěrnice, která bude udržovat spojení s okresním výborem Svazu. Je jisté, že nová celostátní organizace žen bude představovat neobyčejně mocného činitele.

Československý svaz žen nebude představovat jen mocnou masovou organizaci žen, nýbrž pronikavě zvýší uplatnění a práci českých a slovenských pokrokových žen. Pražský sjezd zapojil do svého rámce i mohutnou mřovou manifestaci žen, aby touto manifestací symbolicky ukázal, jak bude pronikavě zvýšen mezinárodní vliv československých žen, vliv ve prospěch mřu, demokracie a pokroku. Ale nový svaz žen čekají i veliké praktické úkoly domácí, hlavně na poli socialistické výstavby republiky a plnění pětiletého plánu. Okresní konference žen, které pečlivě připravily pražský slučovací sjezd, právem položily podstatný důraz též na mobilisaci žen pro výrobu, socialistickou soutěž, pro úder-

KOŠICKÝ PROGRAM - pět let od jeho vyhlášení

Bylo naprosto jasné, že osvobozená ČSR po svých předmnichovských zkušenostech a hlavně z mnichovských událostí nemůže spoléhat na žádný ze západoevropských států, které v Mnichově zradily tu republiku, jež věrně plnila své závazky vůči nim. Bylo jasné, že naše politická orientace na budoucnost se musí opřít o Sovětský svaz, který nezradil, ale krvácel za naše osvobození. Zásadní směrnice Košického programu proto praví: pokračovat ve všenárodním boji proti okupantům až do úplného osvobození; zajistit Čechům a Slovákům nezávislost tím, že osvobozená ČSR se bude pevně opřít o SSSR; zajistit pracujícímu lidu demokratická práva a utvořit Národní výbory jako základ lidové správy státu, zlomit moc velkoburžoasie a velkostatkářů, kteří zradili a kolaborovali, provést konfiskace majetku zrádců, uskutečnit znárodnění průmyslu a bank, rozdělit půdu pracujícím zemědělcům; vyřešit poměr Čechů a Slováků na základě rovnoprávnosti obou národů; všechny politické strany pak budou spolupracovat na uskutečnění tohoto programu.

To byly zásadní směrnice, jež vytýčil Košický program. Ale poměry záhy po květnu 1945 začaly se vyvíjet

jinak. Reakce, která přijala Košický program jen na oko, snažila se všemi prostředky dosáhnouti toho, aby poměry u nás se vrátily do dob předmnichovských. To ve skutečnosti znamenalo likvidaci všech revolučních zisků a restituci poměrů, charakterizovaných kapitalistickým vykořisťováním a sociální nespravedlností. Vedoucí činitelé reakce ovšem zapomněli na jednu nezákladnější skutečnost, že totiž pracující lid u nás byl politicky mnohem vyspělejší, než jak oni předpokládali, a že pracující lid nebyl ochoten se vracet do období kořistnictví a útisku. V některých stranách samotné Národní fronty reakce natolik převládla, že nakonec bylo zřejmé, že ke konfliktu musí dojít, nemá-li věc revoluce a pokroku býti ztracena. V únoru 1948 vyspěly konečně poměry tak daleko, že reakční činitelé se pokusili o otevřený puč, jímž chtěli s pomocí zahraniční reakce nastolit poměry předválečné. V té chvíli však promluvil jasně a jednoznačně pracující lid, který se postavil s takovou silou a rozhodností proti domácím i zahraničním reakcím. Reakce byla na hlavu poražena a reakční živly byly z našeho politického života odstraněny. V té chvíli byla také uvolněna cesta k socialismu, po které nyní bezpečně jdeme, a která byla určena již Košickým programem.

Velikonoční pozdrav

Milí bratři a sestry z Michalovky, Pokosů a okolí! Letos uplynuly tři roky, co jsme opustili Michalovku, Pokosy, Rovno... a s těmito místy naše rodné domovy, pole, zahrady, cesty, kostely, hřbitovy... Vzpomínáme — ač naše srdce přilnulo již k vlasti, která nás přijala jako syny a dcery své. Byli-li jsme v něčem zklamání, přičtíme to lidské nedokonalosti a snažme se svou prací a úsilím o hodnoty, které trvají věčně, zajistiti si místo, které zde máme.

Čtvrté Velikonoce slavíme ve vlasti, svátky lásky a mřu. Někteří z našich již opustili podle vůle Boží pozemskou vlast...

Odešli a my jsme ještě zůstali. Važme si života a děkujme Bohu za každý den. Já, Váš bývalý kazatel slova Božího, při příležitosti těchto svátků, pozdravuji Vás všechny, Vám z námým pozdravem „XPNCTOC BOCKPECC“ (Kristus vstal z mřtvých) a vy mně jistě radostně odpovíte: „BONCTNHY BOCKPECC“ (zajisté vstal) a slovy Bible kralické: Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné pastýře ovcí vzkřísil z mřtvých, Pána našeho Ježíše, učiniž Vám způsoben k činění vůle své, působě ve Vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Jezu Krista, jemuž sláva na věky věků.“

Mějte se dobře! Váš J. M. Tomeš

Zprávy svazu

Reemigranti z Volyně — býv. veř. zaměstnanci — stanovení pense Ministerstvo financí sděluje, že jednání podle Protokolu o zasedání smíšené československo-polské sociální komise ve věci nároku na pensijní požitky bude v nejbližší době zahájeno. Pokud snad někteří reemigranti nemají dosud zálohu na své pensijní požitky, necht' podají si žádost o tuto zálohu u pensijního oddělení zemského finančního ředitelství v Praze.

Odbočka Svazu Čechů z Volyně ve Šternberku hlásí další sbírky na pomník volyňským Čechům v Uničově: Předem hlášené sbírky celkem ve 14. čísle

Sbírka na sběrací listinu v Babicích	Kčs 7.220,—
Sbírka na sběrací listinu v Dolní Lbíně	Kčs 2.150,—
Sbírka na sběrací listinu v Benkově	Kčs 10.450,—
Sbírka na sběrací listinu v Řideči	Kčs 2.500,—
Sbírka na sběrací listinu v Komárově	Kčs 2.500,—
Sbírka na sběrací listinu v Krákořicích	Kčs 950,—
Sbírka na sběrací listinu v Hlivicích	Kčs 5.650,—
Sbírka na sběrací listinu v Králově	Kčs 1.600,—
Sbírka na sběrací listinu v Brníčku	Kčs 7.000,—
Sbírka na sběrací listinu v Renotech	Kčs 4.400,—
Sbírka na sběrací listinu v Pasece	Kčs 4.900,—
Sbírka na sběrací listinu v Nové Dědině	Kčs 4.950,—
Dodatek ku sběrací listině v Plinkoutě	Kčs 500,—
Do 30. III. 1950 celkem Kčs 104.791,50	

Za tento pěkný obnos děkujeme upřímně všem štědrým dárcům.

Odb. SČzV ve Šternberku.

Oprava. Ve zprávě špkt. Kozáka na 4. valné hromadě SČzV, uveřejněné v č. 12—13, roč. V, na str. 5 našeho časopisu bylo omylem uvedeno, že MNO - Kleg poskytla našim krajanům stovky jednorázových vánočních a sociálních příspěvků. Dobrovolná sociální péče MNO-Kleg byla dnem 1. ledna 1949 zrušena a vše, co bylo podniknuto ve prospěch našich krajanů, provedl Fond bojovníků za svobodu při MNO jako centrální instituce pro všechny účastníky I. a II. odboje

Budujeme sociální fond

Jednota SBS v Opatově v Čechách zaslala na soc. fond SČzV 2.500.- Kčs jako dar pro sirotky a vdovy po obětech války. Obnos byl získán z plesu pořádaného touto jednotou. Svaz Čechů z Volyně děkuje bratrské jednotě SBS v Opatově za vzácné pochopení a přeje jí další rozkvět.

Na pohřbu Marie Velekové v Čeradčích, konaném dne 29. 3. t. r., bylo vybráno z podnětu br. Emila Najmona 750.— Kčs na soc. fond. Děkujeme všem dárcům a pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast.

Na křtinách Květušky Vegrichtové bylo vybráno z podnětu dědy Václava Hejdy z Blažimi 400.— Kčs na soc. fond. — Přejeme malé Květušce i rodičům hodně všeho nejlepšího a dárcům srdečně děkujeme.

Na pohřbu pí Anny Průškové v Hevlíně n. Dyjí, konaném dne 23. III. 1950 bylo vybráno z podnětu Václava Pitra 1.210.— Kčs na soc. fond. Vyslovujeme pozůstalým naši soustrast a dárcům srdečně poděkování.

Na svatbě sl. Zdeňky Korolenkové a p. Josefa Hamáčka, konané dne 18. III. 1950 v Horním Jiřetíně bylo vybráno na podnět Jiřího Korolenka a Jaroslava Syrovátky 1.050.— Kčs na soc. fond. Přejeme novomanželům všeho nejlepšího na jejich společné cestě a dárcům srdečně děkujeme.

Na křtinách u br. Antonína Bačevského, které se odbyly 26. III. 1950 v Žatci, bylo vybráno z podnětu br. Vazače Vladimíra a Svítka Jaroslava ze Žatce 1.100.— Kčs na soc. fond. Děkujeme štědrým dárcům a přejeme malému Václavovi a rodičům hodně radosti.

Br. Václav Čapek s br. Václavem Knobem vybrali na křtinách u Josefa Knoba v Moravicích č. 53 na Opavsku, konaných dne 5. března 1950, částku 1.550.— Kčs, která byla věnována n a soc. fond. — Všem štědrým dárcům vyslovujeme nejsrdečnější díky, rodičům přejeme hodně radosti a malé Vlastičce hodně zdraví.

My, volyňští Češi, studující v pravoslavném duchovním semináři v Praze, srdečně blahopřejeme všem svým krajanům k nastávajícím velikonočním svátkům a všem přejeme mnoho zdraví, štěstí a spokojenosti.

Chrystos Voskres!

Volynští bohoslovci.

U příležitosti velikonočních svátků zdravím všechny známé volyňské Čechy a přeji jim mnoho úspěchů v práci pro blaho našeho lidu.

Bohumil Marek.

Blahopřání

Ke sňatku Ženi Matušové s Jirkou Suchánkem, jenž se odbude dne 8. dubna t. r. na radnici v Žatci dovo-lují si co nejsrdečněji blahopřátí

Kolouš a Lida.

Poděkování. Církevní obec pravoslavná v Žatci děkuje za darovaný obnos 600.— Kčs, který byl z podnětu Václava Hejdy z Blažimi vybrán od hostů u příležitosti křtu jeho vnučky Květušky Vegrichtové. Přejeme malé Květušce, jakož i jejím rodičům hojného pozhennání Božího!

Marie Maulerová, Hevlín n. Dyjí č. 387, okr. Mikulov, hledá **Žofii Brouzkou,** nar. ve Varkovické Kurdybani na Volyni.

Henychová roz. Cejnerová Rosalie, Sádek č. 34. p. Deštnice, hledá **Marii Marečkovou,** roz. Cejnerovou z Curkova na Volyni. Kdo by o ní něco věděl, necht' sdělí urychleně na uvedené adresu.

SBS - místní jednota Staňkovic—Tvršice pořádá dne 10. dubna 1950 v sále kulturního domu ve Tvršicích svoji první pomlázkovou taneční zábavu. Začátek v 16 hod. Vstupné obvyklé. Bufet — tombola. Dechová hudba ze Žatce. Všichni bratry a sestry srdečně zve

VÝBOR.

Irena Dykastová a Ivan Kohutič oznamují, že byli oddáni v pondělí dne 27. března 1950 na Staroměstské radnici v Praze.

Dějiny české Volyně

12. pokračování

Dr. J. Folbrecht

Přece však někteří osadníci od Ostrogu a Dubna, poněvadž se nemohli rozhodnouti pro formy Saskovy, žádali za zřízení farnosti nové. Obdrželi ji a farářem se stal František Kašpar. Ten počal ihned navazovat styky s evangelickou, konsistoří reformovanou v Petrohradě i ve Vlně; vycházel z nauky Husovy, ale neznal je jí rádně, chtěl mít určitější základ v církvi už ustavené. Ale mnozí jeho farníci počali se vraceti do církve také ustavené, katolické.

Těmito třemi kněžími byl zmatek náboženský mezi Čechy na Volyni stále víc a více umocňován.

Křižanovskij i Cichocka prohlašují Hrdličku opravdovým reformátorem církevním.

Co se týče poměru k ruským úřadům a k pravoslaví, volil Hrdlička cestu liturgicky liberální. Hleděl na Čechy jako na určitý celek, který se musí na Volyni samostatně udržeti a věděl zároveň, že tento celek není nikterak konfesně jednotný ani příliš ortodoxní, pravověrný. Sám byl původně katolickým knězem, potom za pobytu v Sasku přestoupil ke kalvinismu a vrátil se do Čech, až do roku 1870 byl opět katolíkem.

Samo husitství, v jehož existenci a snad i budoucnost ruská vláda věřila, byla všem třem volyňským českým kněžím téměř naprosto nejasná. Svobodné počínání liturgické, kterého užíval Hrdlička, mělo asi svůj původ v tom, že sám se necítil schopným tuto choulostivou náboženskou otázku na Volyni řešiti. Věděl, že katolíci Čechové se kloní ke kněžím polským, kteří ovšem náboženskou otázku spojovali s úmysly politickými. Měl na zřeteli zvláště tuto okolnost, neboť všechny úřední zprávy, které politickým úřadům o českých poměrech byly nestejnými úřednicí, v volyňskými Čechy se stýkajícími podávány, týkaly se především nábožensko-politického významu jejich v této ruské oblasti.

Nábožensky pevně vyhraněn Hrdlička nebyl a vlivy mimonáboženské, na Volyni tak otře doléhající, by jistě podryly i charakter pe-

vnější, avšak zprávy, obsažené v spisku Vladimíra Mřčana (Česká emigrace v Polsku a na Volyni) málo se ohlížejí na těžké jeho postavení.

Již z přestupu Hrdličkova k církvi evangelické reformované a pak zase po návratu ze Sasky, kdy se vrátil do katolické církve, je patrné, že měl už v Čechách reformistické sklony. Když pak se dověděl o svobodářském českém hnutí ve Spojených státech, rostly jeho reformní náboženské touhy. Proto nabídka Přibylava a Oličova, doprovázená odůvodňováním, že by bylo potřeba ohnouti tehdejší silnou českou vstěhovaleckou směrnicí na východ, zvláště slovanský, tím více roznětila Hrdličku, který se pro Volyni rozhodl hned.

Jako pomocníka vzal si na Volyni Jana Sasku, který však neměl těchž úmyslů s českou konfesí, jako Hrdlička. Saska se přichýlil ke starokatolictví (které volyňští Čechové považovali za církev německou) a chtěl z něho učiniti most ku pravoslaví. Proto nesouhlasil s usnesením sněmů Kvasilovských a dosáhl od synodu pravoslavného svolení volných sňatků mezi pravoslavnými a starokatolickými Čechy.

Avšak hned počátky byly pro činnost Hrdličkovu smutné. Plukovník Gresser, který měl na starost volyňské Čechy, hleděl podle zprávy gubernátorovi kyjevskému ze dne 14. července 1871 už k popravoslavnění Čechů co nejrychlejšímu, ovšem přes „husitství“, vystoupil proti němu a přeložil jej z Mirohoště do Dubna, odkud sám přesídlil do Podhájců. Zde působil po všech stránkách kulturních obětavě a připravoval statut české konfese pro oba církevní „sobory“ kvasilovské, a to pak pro sobor dne 14. dubna 1880, tak pro druhý dne 16. září 1881. Tato jeho česká konfese měla podklad česko-bratrský.

Stanoviska, která zaujímal vláda k Čechům po stránce náboženské, měla tedy asi různé, tedy různé metody, ale všechny vedly k pravoslaví. Gresser přeložil Hrdličku do Dubna, protože Hrdlička toužil po české konfesi a připravoval ji, místo aby

vedl Čechy k pravoslaví. A mezi Čechy byla také stanoviska rozličná. Za jeho působení v Mirohošti přistoupilo několik českých rodin k pravoslaví.

Podle slov, která pronesl k Čechům v Kvasilově na sněmu 28. září 1884 gubernský úředník Voronin, chtěla vláda pouze shodu vyznání Čechů, „Vláda vám ponechává svobodnou vůli. Přiznáváte se k různým náboženstvím, ale vláda chce, abyste se usnesli na jednom. Na čem se usnete, to bude vládou utvrzeno, podporováno, počet far dle potřeby rozmnožen a kněžstvo od vlády placeno.“

Vrcholný, ale zanedbaný bod

Tedy ještě v roce 1878 a 1879 nejvyšší představitelé ruské správy byli přesvědčeni o zdatnosti a možnostech Čechů, že se dovedou nábožensky i správně sami zaříditi.

Kdo se naprosto neosvědčil, byli kněží. Nepochopili především svého náboženského poslání, ale neměli ani na zřeteli, že cena a vážnost českého živlu po stránce hospodářské i civilizační, která byla od Rusů tak štědrě uznávána, vyžaduje, aby i myšlenkově se sjednotili a vystupovali navvenek jako pevná společnost, v níž osobní zájmy se musí podříditi celku.

Zkušební doba od r. 1870—1879 minula, ale byl učiněn s Čechy další pokus. Všichni tři kněží předložili v Kyjevě požadavky k řádnému „ustavení i výkladu víry“, ale v této už kritické chvíli selhal ten, jež považovali za nejschopnějšího, Hrdlička. Uváděje různé záminky, odjel z Kyjeva nepodepsav požadavků, které byly také jeho dílem.

Tímto činem Hrdličkovým byla jistě podlomena důvěra v Čechy, neboť jedním svým předákem opustili důležitě směrnice, které si sami vytvořili. Ovšem vina nespadá na široké vrstvy české. Nelze jinak — byly to osobní spory kněží, vzájemná jejich nedůvěra a česká rozkolísanost, svárlost i — žárlivost. (Pokrač.)

Popisy českých osad na Volyni — Michalovka

Dokončení

Ve středu 1. března 1944 muži od 18 do 45 let hrdě se hlásili u vojenské komise v Rovně a později i starší. Před odjezdem na vojnu se shromáždili v kostele, kde při bohoslužbách čerpali povzbuzení jako jejich předchůdci husitští bojovníci, kteří s písní „Kdož jste boží bojovníci a zákona jeho“ zaháněli vojska cizozemců. Jejich jména jsou tato: Andrš Josef, Andrš Karel, Andrš Jaroslav, Andrš Josef, Andrš Jaroslav, Bilinský Václav, Čáp Ludvík, Dadiuk Vladislav, Dušek Jan, Dušek Jan, Fencka Vladislav, Fencka Antonín, Fencka Josef, Fencka Jaroslav, Hůlka Karel, Hart Václav, Jelínek Josef, Jelínek Karel, Jelínek Václav, Jelínek Antonín, Jelínek Karel, Jelínek Vilém, Jelínek Josef, Jelínek Karel, Jelínek Jaroslav, Jefábek Václav, Jelínek Vilém krejčí, Jelínek Karel, Jelínek Pavel, Kulhavý Josef, Kubík Dobroslav, Kubík Oldřich, Kubík Albert, Kokot Dobroslav, Kokot Jaroslav, Koutecký Jan, Luks Josef, Mazánek Josef, Němeček Václav, Nevečeřal Miloslav, Dedecius Josef, Rejchrt Jaroslav, Škrabal Antonín, Škrabal Miloslav, Šulitka Karel, Petrák Karel, Petrák Emil, Poleščuk Václav, Provozník Ludvík, Provozník Blahoslav, Petrák Vilém, Rejchrt Karel, Rejchrt Václav, Slepíčka Miloslav, Šulitka Pavel, Stehlík Karel, Tomeš Jiří, Tvrď Karel, Veselovský Jan, Veselovský Pavel.

Následující jsou z kolonie Pokosy: Čáp Ludvík, Hart Adolf, Hošovský Michal, Jelínek Antonín, Jelínek Josef, Jersák Jan, Jelínek Pavel, Jelínek Karel, Koutecký Dobroslav, Koutecký Jaroslav, Luhan Josef, Nyščík Jan, Semerád Ludvík, Šrajbr Josef, Šrajbr Karel, Šrajbr Karel, Šrajbr Teofil, Šrajbr Pavel, Svoboda Jan, Šulitka Jan.

Nejsou zde jmenováni ti, kteří se z různých příčin vrátili domů a vojáky nebyli.

Jako dobrovolnice přihlásily se do čs. armády z ženského pohlaví: z Michalovky Čápková Amalie, Čápková Anna, Tvrď Růžena — z Pokos: Alžběta Hortová a Růžena Jersáková. Pro čs. armádu občané darovali obilí, hudební nástroje a knihy.

Padl v boji za svobodu vlasti v čs. zahr. armádě:

1. Andrš Josef
2. Fencka Antonín
3. Jelínek Václav
4. Jefábek Václav
5. Jelínek Vilém, krejčí
6. Jelínek Karel
7. Luks Josef
8. Čáp Ludvík z Pokos
9. Jersák Jan z Pokos
10. Slepíčka Miroslav

11. Semerád Ludvík z Pokos

12. Šrajbr Karel z Pokos

13. Šulitka Jan

Padl v Rudé armádě nebo zahynul bez zvěsti:

14. Koutecký Karel,

15. Koutecký Vilém

16. Koutecký Pavel z Pokos.

Nezapomenutelné chvíle ztrávili jsme s milými občany z Teremna, Hušče a Lipan, kdy na své cestě do Rovna za vojenskou povinností zastavili se u nás. Již ta cesta k nám byla zajímavá. Byl tmavý večer a Rovno ještě 16 km vzdáleno. Tuším, byl to krajan J. Štěpánek, který radil, aby se zastavili na noc v Michalovce. Vydali se po bližší cestou. Poněvadž jeli dolinou, dlouho žádná světla z Michalovky neviděli a mysleli, že zabloudili. Začalo reptání proti původci té cesty, avšak on byl jist, že za kopcem musí býti obec, kterou hledají. A proto se rozběhl i s jinými ještě do předu a radostným zvoláním „vidíme světla“ zahnal mrak nevole. A nebyli zklamáni. Michalovka je přijala velmi přátelsky. Přijeli s vlastní kapelou. A že to bylo před sv. Josefem, uspořádali Josefům večer s hudbou. A což teprve v neděli 19. března v kostele. Bylo přeplněno. Zpívalo se za doprovodu jejich hudby. Nebylo nikdy pozornějších posluchačů, když kazatel J. M. Tomeš četl a vykládal z Bible žalm 91: „Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v sítnu Všemohoucího odpočívati bude. Díím hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati budu. Onť zajisté vysvobodí tě z osidla lovce a od nejedovatějšího nakažení morálního. Brky svými přikryje tě a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu a pavězy budeš mít pravdu jeho“... atd. Víím, že dlouho vzpomínali a snad ještě vzpomínají na krásné chvíle tehdy prožité a jistě nelitují tí, kdož přiložili srdce své ke slyšenému slovu Božímu.

Když popisují Michalovku, nemohu nezapomenouti kolonie Pokosy, jež vojáky jsem také výše jmenoval, poněvadž Pokosy byly vzdáleny od naší obce pouhých 2 km a tamější rodiny byly spojeny s námi láskou k mateřskému jazyku, touhou po návratu do vlasti, náboženstvím ať to byli evangelíci reformovaní nebo baptisté a příslušenstvím do dvou sborů se sídlem v Michalovce.

A všem těm rodinám v Pokosích sloužila se stejným zájmem občanka Olga Šrajbrová. Ať šlo o nějakou radu či napsání žádosti, neb intervencí a úřadů, nebo o léčení lehčích

nemocí — vždy se šlo k „paní Šrajbrové“. Přímo nepostradatelnou se stala v době přesídlování do Československa. A k tomu všemu vzala si ještě za úkol učiti Nedělní školu v Pokosech.

S napětím sledovali jsme pochod našeho vojska ve spojení s Rudou armádou. Jak vzácné byly pro nás dopisy našich vojáků. Když jsme se dozvěděli, že se chystá přesídlení Čechoslováků do vlasti, ihned se počaly přípravy v každé rodině.

Co tu bylo nedočkavosti a někdy zbytečného rozčilování. Vesnice žila jedinou touhou — spojit se co nejdříve s těmi svými ve vlasti. Konečně všechny těžkosti a překážky překonány a myšlenky uklidněny. Dojemné bylo loučení v kostele evangelickém i v kapli baptistické a na hřbitově s těmi, kteří nás předešli na věčnost a také s obcí, kterou jsme pohledy svými objímali a hladili.

Konečně jsme ve vlaku, který nás odváží z pohostinné Volyně do vlasti, kterou známe jen z vyprávění, ale nebojíme se, proto, že věříme Pánu Bohu, který řídí osudy lidí. Když jsme po opuštění svých domovů jedenáctého dne, totiž 20. března 1947, překročili hranice ČSR, tíha cestování s námi spadla. První tisk, který se nám dostal do rukou, byla „Věrná stráž“. Matka vlast přijala nás do své teplé náruče.

V Hranicích byli jsme zarmoucení smrtelnou nehodou chlapce Karla Jelínka, syna Viléma, který neopatrností zavínil svou smrt. To byl náš první pohřeb na půdě vlasti. Byl to prvotřídní pohřeb, který tamější československý evang. sbor obstaral.

Většina občanů z Michalovky je usídlena v okr. žateckém v obcích Stroupeč, pošta Hořetice a Velichov u Žatce; dále v okr. Chomutovském v obcích Vrskmaň a Kyjice a ještě další část v obci Stradice, okr. Ústí n. L. a v Růckerdorfu, okr. Frýdlan v Č. Občané z Pokos jsou osídlení v obcích Hořetice a Žiželice, okr. Žatec.

Z důvodů smíšených manželství neemigrovali Karolina Šrajbrová na Pokosách a Lydie Jelínková na Michalovce.

Snažil jsem se, abych podal správný vývoj naší obce a obraz našeho života tam. Bude-li však někdo z čtenářů mít nějaké připomínky, nechať je laskavě se mnou sdělí, aby se popis mohl opravit nebo doplnit.

J. M. Tomeš.

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(14 продолжение)

Кузнецов, Шевчук, Гнедюк, Николай Струтинский и другие наши разведчики не могли в городе вести агитацию или распространять листовки. Зато организация Новака широко развернула политическую работу среди населения.

Диверсионные ячейки организации Новака вместе с нами совершили два крупных подрывных акта.

В Ровно на полную мощность работал завод чурок, владельцем которого был приехавший из Германии немец Танголец. Чурки из дерева шли для газогенераторных автомашин немецкой армии. Завод этот был единственным на всей оккупированной Украине. По совместно разработанному плану, завод чурок был сожжен дотла.

Второй диверсией был взрыв на перроне Ровенского вокзала. Немцы разгрузили там несколько вагонов двухведерных бутылей с азотной кислотой. Подпольщики Новака заложили среди бутылей две полученные из отряда мины замедленного действия. После первого взрыва кислота из разбитых бутылей потекла по деревянному настилу перрона, и он начал гореть. Загорелись также плетеные корзины, в которых стояли бутыли. Немцы бросились тушить пожар, но в это время взорвалась вторая мина — и одна за другой начали рваться бутыли. Брызги кислоты и летевшие во все стороны осколки не давали возможности приблизиться к месту пожара. Спустя несколько минут пламя охватило весь перрон. Ликвидировать огонь уже нельзя было, и в течение нескольких часов немецкие полицейские и бывшие воинские части были беспомощными зрителями пожара.

Наш отряд получал от организации Новака большую помощь. Особенно благодарны мы были за медикаменты, перевязочные материалы и хирургические инструменты.

В медицинских а санитарных учреждениях в Ровно работали рус-

ские врачи — военнопленные или не успевшие эвакуироваться. Люди из подпольной организации связывались с ними, доставляли нам медикаменты и медицинское оборудование по спискам Цесарского.

Узнав о нашем партизанском отряде, врачи просили и их взять в лагерь.

В то время мы остро нуждались в медицинском персонале. Схватки с немцами и бандитами-предателями участились, количество раненых увеличивалось. Подпольщики стали договариваться с врачами и фельдшерами и посылать их к нам. Приезжали они обычно в лес не с пустыми руками, а с ценнейшим грузом: вывозили из больниц и госпиталей целые подводы с медицинским оборудованием.

Скоро в нашем лагере собралось тринадцать врачей по различным специальностям и до двадцати фельдшеров. Прибыл к нам и зубной врач, притащив с собой целый зубоврачебный кабинет, вплоть до бормашины, которая приводилась в движение ногой.

Так образовался у нас солидный госпиталь во главе с нашим молодым партизанским врачом Цесарским. В нем были хирургические и терапевтические отделения и зубоврачебный кабинет.

На приеме у Коха

Утром 15 мая обер-ефрейтор Шмидт зашел к Вале и торжественно сообщил: в четыре часа дня ее вызывает к себе рейхскомиссар Украины Эрих Кох.

Откланявшись, Шмидт ушел. Валя тут же побежала к Николаю Ивановичу.

— Что же теперь делать? А вдруг ловушка?

— Отступать поздно. Я конечно, поеду... Я никак не предполагал, что вызовут и меня. Иначе я бы запросил командира.

— А без его разрешения нельзя? — и Валя многозначительно посмотрела на Кузнецова.

— Решу все на месте, — отве-

тил ей Николай Иванович.

Около четырех часов дня по центральной улице Ровно, названной немцами „Фридрихштрассе“, ехали в экипаже Валя Довгер, Пауль Зиберт и Шмидт. У ног Шмидта мирно сидела овчарка, та самая овчарка, которая „чуяла партизана за километр“.

Николай Иванович был одет в блестящий парадный мундир. На кителе были наколоты и нашиты все заслуги и отличия: значок члена гитлеровской партии, ленты, которые указывали, что Зиберт дважды ранен в боях, и два ордена железного креста. Парадные сапоги начищены до блеска. На новеньком поясе, с левой стороны, пистолет в кобуре. В кармане второй пистолет на боевом взводе. Валя была в темном платье с креповой нашивкой на рукаве — знак траура по убитому отцу. Еще раньше мы снабдили ее справкой от имени фельдшандармерии, что „ее отец погиб от руки партизан“.

На козлах, натягивая вожжи, сидел кучер. Это был Гнедюк. В кармане у кучера пистолет, под сиденьем несколько противотанковых гранат.

Дома вдоль улицы, по которой ехал экипаж, были сплошь заселены немецкими учреждениями и немецкими чиновниками. В конце ее помещался рейхскомиссариат — управление наместника. Рядом с рейхскомиссариатом, в тупике за высоким забором с колючей проволокой, находился особняк-дворец Коха.

Экипаж остановился у дворца. Вдоль забора прохаживались автоматчики-эсэсовцы.

Шмидт, торопясь, вышел из экипажа и подошел к караульному помещению.

— Пропуска для господина оберлейтенанта Паула Зиберта и фрейлен Валентины Довгер готовы? — спросил он через окошко у дежурного по охране.

— Так точно, — ответили ему. (Продолжение следует)

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(33. pokračování)

ro cestě mu bělogvardějec stále něco vyprávěl. Moravský však přemýšlel, kdo to jenom byl, co ho přiměl ke skoku do vlaku. Zůstalo to pro něj záhadou.

Tak prošel asi kilometr. Noc byla světlá a jen noční ptáci kdesi v dálce přerušovali noční ticho.

Najednou Moravský uzel před sebou rozházená podél trati nějaká tělesa. Přišli blíž a začali je ohmatávat. Byly to žoky nepěchované nějakým zbožím.

Moravský ihned pochopil, že tyto věci jsou někým shozeny s vlaku. To znamená také, že někomu patří a že si pro ně někdo přijde.

„Dál už nepůjdeme a budeme čekat hospodáře tady těch věcí“ — pravil Moravský k bělogvardějci, usedaje na jeden žok.

V hlavě už mu vířila myšlenka, že zde se dělá také něco ilegálního. Z myšlenek ho vyrušil bělogvardějec, sedící naproti, který si stále něco broukal a nabílas opakoval: „Co to jenom může být.“

Moravský z jeho řeči vyrozuměl, že je to prostý, nezkušený vesnický mužik, odpověděl mu tedy, že za chvíli oba uvidí, co je to.

A dlouho nečekali. V dále kdesi zahřely vozy.

Moravský vstal, odešel stranou a uschoval si revolver za pas na záda. Ve světle měsíce zpozorovali tři postavy. Vyprávěli si mezi sebou a kráčeli k místu, kde seděli Moravský s bělogvardějcem.

Jakmile shlédli sedící Moravského a bělogvardějce, zaveleli takřka současně — ruce vzhůru! — a mířili na ně svými revolvéry.

Jsouce vyzváni, oba zvedli ruce a jeden ze tří příchozích se zeptal:

„Kdo jste a jak jste se sem dostali?“

„Shodili nás z nákladního vlaku“ — odpovídal Moravský za oba.

„Kdo vás shodil?“

„To už je tajemstvím noci“ — řekl Moravský a pokrčil rameny.

Ten, který se jich vyptával, přiblížil se k nim a začal je ohledávat. Zatím ti dva je z povzdálí hledali, majíce revolvéry namířeny na ně. Když byl s hledáním hotov, obrátil se k Moravskému a pravil:

„Jsem nucen vám oběma zavázat oči.“

„Proč?“ — ptal se Moravský.

„To je, můj milý, tajemstvím noci“ — odpovědně pravil neznámý muž a dodal:

„Tam se to vysvětlí.“

Zavázali jim tedy oči a posadili na zem. Moravský slyšel, jak přijely vozy, nalozili na ně žoky a odjížděly. Na poslední vůz posadili také je a jeli v neznámou dál.

Tak jeli asi dvě hodiny. Moravský nemohl nic pochopit, sedě se zavazanýma očima a přemýšleje, kam je vezou, proč a co jsou to za lidi.

Jeli všichni mlčky, jen bělogvardějec, sedící vedle Moravského, nařikal a prosil, aby ho nezabíjeli.

„Mě a nevíj mi tady! Kdybychom tě chtěli zastřelit, mohli jsme to udělat hned na místě a ne se s tebou vozit“ — zakřikl ho jeden z neznámých. Na to bělogvardějec byl už ticho.

K ránu dojeli na neznámé místo. Moravského s partnerem zavedli někam do podzemí a zavřeli do temné světnice. Dveře se zavřely. Moravský si strhl oči šátek a nic před sebou neviděl, dokud oči nezvykle novému tmavému pro-

středí.

Začal teď hmatat po stěnách, našel dveře a naproti zpozoroval skulinku, odkud sem přicházelo světlo.

„Pojd' sem“ — vyzval bělogvardějce.

„Nahni se, vezmi mně na záda a já se rozhlédnu po okolí. Možná, že poznám, kde jsme.“

V té chvíli se otevřely dveře a do místnosti vešli dva muži s lucernou.

„Jeden z vás půjde s námi.“

Moravský tedy šel. Zamkli pak zase dveře a vedli Moravského různými chodbami a chodbičkami, až se pak zastavili u jedné dveří. Strážce je otevřel a pobídl Moravského, aby vešel.

Světnice, jak se zdálo, neměla také žádných oken. Napravo od vchodu stál stůl a na něm svítila petrolejová lampa. Za stolem seděli tři muži se škraboškami na očích.

— Tady není něco v pořádku — pomyslel si Moravský.

Krajní muž, sedící za stolem, se ho začal vyptávat kdo je, odkud, kam jel, a jak se sem dostal. Moravský odpovídal na jeho otázky opatrně, neboť nevěděl, s kým má tu čest. Říkal, že jel do Salska pro mouku a ve vlaku mu neznámý člověk pohrozil pistolí a on musel seskočit s vlaku.

„A kdo je tvůj partner?“ — zněla další otázka.

„Znám ho jen tak jako vás. Shodili ho také s vlaku jako mně.“

A odpovídaje na otázky, povšiml si, že jeden z neznámých si ho vážně prohlížel a usmívaje se, šeptal něco svému sousedovi.

„Jak se jmenujete? — ptal se dál jeden z neznámých.“

„Říkají vám Josef“ — vpletl se do řeči onen, který si ho tak prohlížel — a jste chovancem širokého domova, že?“

Moravského to zarazilo a hleděl vyjeveně na neznámého člověka, který se o něm tak přesně vyslovil.

Neznámý muž vstal a sejmul škrabošku.

Moravský radostí až výsknul. Místo neznámé postavy zahalené v masku, stál tu jeho kamarád z dětství, ten, s nímž trávil zlé i dobré chvíle klukovských let — Fedja Samchin, bratr Niny. Ani si nestihl všechno uvědomit a už si padl do náruče.

„Soudruzi“ — volal Fedja k neznámým mužům v maskách — to je náš člověk a můj milý kamarád!“

Tehdy i ti ostatní sejmuli škrabošky a podali mu přátelsky ruce.

Moravský jim tedy začal vyprávět, jak všechno opravdu bylo a jako corpus delicti vytáhl z boty letáky.

Všichni se hluchně rozesmáli onomu příběhu jak shodil s vlaku bělogvardějce a pak musel za ním.

Tak se dostal zase mezi své.

Byli to partyzáni rudé gardy, kteří se ukrývali v zapadlých donských stepích v bývalém velkostaťku knížete Trubecského. Zde měli svůj hlavní stan a majíce spojení s okolními vesnicemi, verbovali venkovskou mládež do Carycinu, kde se organizovala regulérní Rudá armáda.

Osud Ruska byl na věžkách. Kontrarevoluční síly nabyly vrchu. Pomocí cizích interventů-imperialistů ždímalý zbída-

čnou maľušku Rus. Na každém kroku byli bělogvardějci, podporovaní domácí buržoasií a velkokapitalisty.

Rusko stálo v plamenech občanské války.

K domácím kontrarevolučním snahám se přidali i cizí interventy, kteří se všemožně snažili utopit ruskou revoluci ve vlastní krvi.

A jako kapitán na tonoucí lodi stanul tehdy soudruh Lenin, ukazuje lidem velký maják, kynoucí všem ke spáse.

Psal, mluvil a burcoval lid k odporu proti útlaku, pro revoluci. Vydal heslo — všechno pro frontu — s nímž dobrovolci staří i mladí, z vesnic i z měst vstupovali do řad rodící se Rudé armády, aby osvobodili lid a svoji zemi.

*

Byla tuhá zima roku 1918.

Moravský byl už v Carycině, kde sloužil ve zvláštní jezdecké brigádě, s níž se zúčastnil bojů za Carycin proti gen. Krasnovovi, za obsazení Rostova n. D., proti gen. Dentikinovi a jiným.

A nebyl tu sám. Takových jako byl on bylo zde tisíce. Mladí, urostlí, dělníci, sedláci — všichni přišli sem bojovat za právo na život. Všichni byli odhodláni i zemřít. A kolik jich také nedošlo! Těch neznámých hrdinů, z jejichž obětí nám vyrostla svoboda a radostné přísti námých lidí.

Tak utíkaly mladé roky Moravského v občanské válce. Když přestaly boje na severu, začaly na jihu a celá armáda se zase přemísťovala.

Po ukončení bojů na jihu začaly nové boje na západě, s Pilsudského Polskem.

Moravský tehdy s celým oddílem byl připojen první jezdecké armádě zvané Budjonovskoj.

Po bojích s Polskem na zpáteční cestě rozbila desant gen. Wrangela, vysadivši se na Krymu.

Na tom byly ukončeny boje, pochody a i celá občanská válka.

Koncem r. 1920 byl Moravský poslán spolu s jinými kamarády do Petrohradu na kursy, kde měli dokončit svoje vzdělání všeobecně i odborně.

Tady se dostalo Moravskému té cti, že stál tvářiv v tvář velikému genu V. I. Leninovi.

Bylo to jednou v neděli, kdy Iljič přišel mezi mladé dělníky na ustavující schůzi závodního výboru. Pak se s ním viděl ještě několikrát, když jezdil do továren a vždy byl usměvavý, při tom přísný a energický. S úctou vždy shlížel k tomuto genu, jenž osvobodil miliony trpících z okovů carismu a odstranil tak ve své zemi vykořisťování člověka člověkem.

Proti prohnitému režimu carského Ruska postavil nový řád, v němž si lid vládně sám.

Dlouho pak viděl obraz vůdce ruské revoluce před sebou. Takový prostý, obyčejný člověk. Obraceli se k němu se žádostí všichni občané, dělníci, rolníci, staří, mladí a pro všechny měl vlnou a dobrou odpověď. Znal při tom bídu a hoře těch chudých, které zotročil carský režim. A všechny organizoval do mohutného táboru — SSSR.

*

Píše se rok 1921.

Svaz sovětských socialistických republik prožívá první léta po ukončení občanské války a usilovnou prací léčí své rány.

Ve městech, zvláště ve velkých jako (Pokračování).

Vzpomínáme s nezmenšenou bolestí, že dne 13. prosince 1949 došlo srdce naší drahé manželky, matky a babičky Elžběty Macíkové z Novostavce na Volyni. Pohřbena je na hřbitově v Polomě, okr. Hranice na Moravě. My, pozůstalí, utěšujeme se na shledání, tam, kde již není rozloučení. Kéž je ti země česká lehčí a spánek v ní sladký!

Rodina Fibichova.

S nezmenšenou bolestí vzpomínáme, že dne 15. III. 1950 zemřel ve vlasti, nedočkav se svých padesátých jmenin Josef Veselý, nar. 22. I. 1901 v Hrušvicích na Volyni. Skonal náhle, uspišiv svoji smrt, aby se tak vysvobodil z těžkých duševních bolestí. Kdož jste ho znali, jistě ustrnete nad jeho odchodem a společně s námi mu věnujte tichou vzpomínku. Přejeme ti, aby tvůj spánek v zemi našich otců byl lehký. Manželka a syn.

Dne 7. března jsme vzpomněli smutného výročí. Před dvěma léty vyřval krutý osud z našeho rodinného kruhu manželka a otec Jana Pospíšila, býv. rolník v Hlinsku - Za Horou na Volyni. Nebylo mu dopřáno těšiti se dlouho z nového domova a ze shledání se synem. Zemřel po dlouhé nemoci v Ostromeči a je pochován na farním hřbitově v Semněvicích.

Tamtéž jsme doprovodili i naši babičku, **Olgu Otylii Pospíšilovou roz. Petrovou**, která předešla svého syna jen o necelé dva měsíce. Zesnula 9. ledna 1948 ve stáří 92 let. — Budiž jim země lehkou.

Kdož jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku.

Rodina Pospíšilova a Ketnerova.

*

Josef Mimra, nar. 16. srpna 1914 v Rohožně na Volyni padl v bojích u Dukly dne 16. září 1944.

Kdesi v dále zůstal tvůj hrob, ale naše vzpomínky se nesou i k neznámému místu v temné hvězdy karpatské. Obětoval jsi svůj mladý rozkvétající život na oltář vlasti, již jsi znal jen z vyprávění. My ti toho nikdy nezapomeneme!

S hlubokou bolestí vzpomínáme a posíláme ti své přání sladkého spánku. **Matka, bratr, sestra a příbuzní.**

*

Hluboce zarmoucení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše drahá matka **Marie Málková**, roz. Kolářová, nar. 24. III. 1882 v Hlinsku na Volyni. Zemřela tragickou smrtí dne 26. února 1950 v Aši. Vzpomínáme s hlubokým bolem a prosíme ty, kteří ji znali, aby jí s námi věnovali tichou vzpomínku.

Děti a vnoučata.

Místní jednota SBS v Osoblaze oznamuje, že opustil její řady br. **Vladimír Krušina**, nar. 20. I. 1898 v Dembrovce na Volyni. Zemřel náhle dne 18. III. 1950. Pohřeb zesnulého se konal 21. března t. r. na místní hřbitově se všemi voj. poctami. Pohřeb vypravila místní jednota SBS v Osoblaze. Jmenovaný bratr byl příslušníkem I. a II. odboje, vyznamenán čs. vál. křížem, čs. pamět. medailí a medailí „za pobědu nad germanijí“.

Čest jeho památce!

Za jednotu SBS v Osoblaze: **Novák, jedn. Krušina, předs.**

*

Vzpomínáme památky našeho milého přítele a spolubojovníka **Ivana Feod. Bošoty**, nar. 3. 11. 1917 v Rejpinném, okr. Volové v Zakarpatské oblasti. Padl jako automatčik 1. čs. samostatné brigády v SSSR při obraně mostu v bojích u Žažkova.

Spí sladce v daleké zemi, kam záletají dnes naše vzpomínky.

Kdož jste jej znali, vzpomeňte s námi.

Petr Bošota, bratranec, **V. Jurtin a M. Havran**, kamarádi.

*

S nezmenšeným žalem vzpomínáme památky našeho drahého otce, tchána a dědečka **Františka Bačí** z České Žernovčiny na Volyni. Tři jeho synové bojovali za svobodu své vlasti a když je očekával jako vítěze domů, došla mu zpráva, že jeden z nich padl. Nemaje zpráv o druhých synech, podlehl těžkému údělu a 6. března 1945 ukončil svoji životní pouť. S láskou vzpomínáme a nikdy nezapomeneme.

Manželka, děti a vnoučata.

*

Vzpomínáme

S hlubokým žalem v srdcích vzpomínáme šestého výročí smrti našeho kamaráda a spolubojovníka **ppor. Michaila Mich. Oleniče**, nar. 18. 9. 1914 v Rejpinném v Zakarpatské oblasti. Padl v bojích o Kijev dne 6. 9. 1943 jako příslušník I. brigády pod velením gen. Svobody.

Prosíme všechny, kdož jste ho znali jako spolubojovníka nebo z civilního povolání jako učitele, vzpomeňte s námi. Vzpomeňte na věrného syna vlasti, který pro svou zemi neváhal ani zemřít.

Kéž je ti země lehká, příteli a bratře!

Spolubojovníci: **Vasil Jurtin, Alex. Plečinda a Marie Plečindová.**